

T. Mucică, I. Cerghit, G. Ceacalopol,
MIJLOACE TEHNICE AUDIO-VIZUALE ÎN PREDAREA ISTORIEI,
 București, E.D.P., 1970, 175 p.

Apariția unui nou studiu de mari proporții *cu un caracter monografic* referitor la metoda predării istoriei constituie un fapt îmbucurător, cu atât mai mult cu cât astăzi posedăm un număr insuficient de astfel de lucrări¹.

În partea introductivă, după ce autorii arată că subiectul tratat prezintă unul din aspectele modernizării procesului de învățământ, după ce analizează sfera și conținutul noțiunii de modernizare a acestui proces, fac o serie de considerații psihopedagogice, care scot în evidență valoarea folosirii mijloacelor audio-vizuale în formarea gândirii elevilor.

Mijloacele tehnice audio-vizuale și metoda folosirii lor la lecții și în cadrul activităților în afara clasei constituie cele două capitole esențiale ale lucrării.

Autorii, după ce clasifică mijloacele tehnice audio-vizuale, după ce se ocupă de valoarea instructiv-educativă a lecțiilor de istorie în general, fac o amplă descriere a modului cum au utilizat materialele audio-vizuale în cadrul tuturor tipurilor de lecții de istorie (de comunicare de noi cunoștințe, de recapitulare și sistematizare, de control etc.).

Exemplele date în cadrul acestor lecții sînt variate, multiple (din istoria universală și a României) și semnificative pentru *a argumenta valoroasa parte teoretică psihopedagogică a lucrării*.

Îndrumările cu privire la pregătirea profesorului pentru organizarea și desfășurarea lecțiilor de istorie în care se folosesc mijloace tehnice audio-vizuale, precum și *descrierea detaliată a aparatelor de proiecție* (prezentate și prin scheme) și a *modului lor de funcționare* (capitolul al IV-lea), fac din această lucrare și un ghid practic deosebit de util pentru profesor.

La sfîrșitul lucrării se dau date cu privire la *cabinetul de istorie*, la modul cum trebuie organizat acesta (și în special utilizarea lui cu material tehnic audio-vizual modern).

Din conținutul întregii lucrări rezultă necesitatea folosirii atât a metodelor zise „clasice” (tradiționale), cât și a celor moderne legate de mijloace tehnice audio-vizuale contemporane, *a împlinirii lor armonioase în cadrul desfășurării lecțiilor de istorie*.

De asemenea, din conținutul lucrării mai rezultă faptul că folosirea mijloacelor audio-vizuale moderne nu duce la diminuarea rolului profesorului, ci, dimpotrivă, „la o amplificare a activității sale didactice, a rolului și importanței personalității sale în procesul de învățământ”².

Valoroase sînt indicațiile bibliografice cu privire la diafilmele și diapozitivele pe care le posedăm astăzi, precum și bogata bibliografie de specialitate indicată de autori.

Constantin Dinu

¹ Este al doilea studiu după 1944 care tratează monografic una din problemele metodei predării istoriei. Prima lucrare: Teodor Gal, Ion Retegan, *Valorificarea instructiv-educativă a elementelor de istorie locală*, București, E.D.P., 1967, 156 p.

² *Op. cit.*, p. 164.